

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodvs Expeditæ Confessionis Tum pro Confessarijs, tum pro Pœnitentibus

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1657

De peccatis confessis ut dubiis, §. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41773

fit; atque adeo non fit materia Sacramenti pœnitentiæ. Quod si hoc certum haberi non possit: tunc prudentis arbitrio, juxta materiæ necessitatem, dubiique probabilitatem, & denique salutis proximi periculum, absolvi poterit pœnitens, sub conditione saltem mente concepta: id quod in pueris, quando sunt in confinio acquirendi rationis usum, usu venire solet.

§. 4.

De peccatis confessis ut dubiis.

19 **S**I pœnitens bona fide confessus est peccatum dubium, ut certum, verbi gratia, se furatum esse aureos centum, vel consensum præbuisse turpi cogitationi; sed deinde incipit dubitare de tali furto, vel de dato consensu: non obligatur

tertia
Quod
possit
iuxta
quique
salus
solvi
litio-
: id
nt in
ionis

tur iterum illa confiteri ut du-
bia. Ratio est, quia si quis obti-
ner sententiam, absolviturque à
delicto certo; censetur multo
magis ab incerto absolutus fuisse:
quique Confessori fatetur
peccatum ut certum, satis mora-
liter censetur factus esse idem ut
dubium. Idem videtur esse di-
cendum de numero: ut si quis
dixit se certò pejerasse quin-
quies, & deinde dubitat se plus,
vel dubitat se pejerasse minùs.
Et quidem quando dubium su-
pervenit quod minùs; res est cer-
ta, id est non obligari; quia in
majori numero absolutus est mi-
nor; ac quando supervenit du-
bium quòd plus: res non videtur
eodem modo decidenda, sed esse
procedendum sicuti diximus
§ 3. de confitendo peccato du-
bio. Verum ex altera parte pos-
set quis dicere, in hoc casu, jam
moraliter fuisse absolutum nu-
merum dubium in absolutione

a De Lug.
de pœn. d.
16 sect. 2.
n. 77.

fide
tum
gra-
cen-
uisse
e in-
vel
iga-
tur

numeri certi præabsoluti : sed certè id non satisfacit : quod aliis discutiendum relinquo.

*b Idem de
Lugo ib.*

20 Quod si non incipiat solum dubitare, sed certò comperit se vel non pejerasse v. g. vel numerum esse minorem, quam dixerit: exempli causa, cum fuerit fassus se pejerasse quinquies, certò comperit se semel, vel bis pejerasse; nec obligabitur *b* iterum confiteri, quod certum comperit. Ratio est, tum quia in numero majori includitur minor: tum quia si nullum comperit fuisse suum peccatum, quid confitebitur?

21 Difficultas igitur hic solum est, Primò quoad substantiam actus: An si quis fassus est bona fide peccatum ut dubium, & deinde advertit esse certum; an, inquam, obligetur iterum tanquam certum confiteri? Secundo quoad numerum: An scilicet si bona fide quis aperuit
Con-

Confessori se peccasse decies plus minus, sed deinde bene recordatur se certò decies, vel duodecies, vel nonies peccasse; an inquam obligetur hunc numerum certum post datam absolutionem in tantum, iterum aperire. Nam si ante recordatus fuisses determinati numeri, illum explicare debuisses c (ut certum est) nec potuisses dicere decies plus minus: quia peccata debent aperiri Confessori, pro ut sunt in conscientia pœnitentis. Jam singulatim de utraque difficultate differendum, initiumque sumo à posteriore.

c De Lug. de pœn. d. 16. sect. 2. n. 77. in fin.

22 Quoad numerum ergo, dico quando non est magnus excessus, non obligari pœnitentem iterum aperire. Ratio est, & fidelium communis praxis, & ea quam mox n. 23. dicam. Quod si fuit magnus excessus; debet pœnitens illum aperire in sequenti Confessione. Est com-

d Vasiq. Suar. Connob, Sâ, alique a. pud De Lugo d. 16 de pœn. sec 2. §. 4. n. 78.

munis

e Quid-
 qui dicit
 Vivaldus
 apud Dias
 nam p. 3.
 tr. 4. ref.
 94.
 f. Fogund.
 l. 3. de præ-
 cept. conf.
 c. 5. n. 9.

munis doctrina, e & ratio, quæ
 mox tangetur persuadet.
 23 Petes quantum, & ad quod
 se extendunt illa verba (plus mi-
 nusve) ne sit magnus excessus?
 Respondeo non posse id certa re-
 gula definiri, sed prudentis judi-
 cio est decernendum f. Solum
 adverte quò major est numerus,
 qui affertur; majorem etiam fo-
 re numerum, qui sub illis ver-
 bis (plus minusve) subintelligi-
 tur? verbi gratia, si dicas, pec-
 cavi decies plus minusve; verifi-
 cabitur si peccasti octo, vel duo-
 decim vicibus. Quòd si dicas
 peccavi centies plus minusve,
 verificabitur si peccasti nona-
 ginta quinque vicibus, vel vici-
 bus centum, & quinque: non
 autem verificabitur si peccasti
 octoginta vicibus, vel vicibus
 centum. & viginti. Quare non
 est considerandum nisi id, quod
 humano, & morali loquendi mo-
 do important illa verba (plus
 minusve:)

minusve :) quod, ut dixi, judicio prudentis est decernendum. Semper attendendo, ut numerus peccatorum moraliter verus Confessori patefiat.

24 Quoad substantiam actus in quo est major controversia, adhuc dico probabilissimum g etiam esse poenitentem non obligari ad iteratam Confessionem. Quamobrem si quis sub dubio bona fide dixit se pejerasse, verbi gratia, & deinde comperit se pejerasse certo: non tenebitur iterum illud perjurium tamquam certum confiteri, Ratio est, quia tale peccatum jam fuit directe absolutum in prima Confessione: ergo nova absolutione non indiget. Antecedens probatur: quia ideo tu illud falsus es, & ideo Confessor profert circa illud suam sententiam, ut nimirum illud absolvat: ergo non nisi directe: licet sub conditione implicita, si fuit peccatum

g De Lug.
d. 16. sect.
2. n. 81.

tum

tum coram Deo. Sanè si Iudex secularis reum de crimine non plenè probato, seu dubio, per sententiam definitivam absolve-

h Covarr. ret: non posset *h* iterum id cri-
l. i. variar. men jure in iudicium deduci: er-
c. 1. n. 8. c. 18. go est signum, quòd directè fuit
à Sanc. 18 absolutum. Non ita profectò
de matr. quando quis absolvitur ab in-
d. 34. n. 57 stantia, seu observatione iudicii,
 id quod fit per sententiam inter-
 locutoriam: nam tunc ex novis
 iudiciis, novisque probationi-
 bus potest iterum in iudicium
 deduci: at in casu nostro senten-
 tia Confessarii est definitiva, ut
 ex se constat: ergo directè illud
 peccatum absolvit.

25 Confirmatur. Si quis du-
i De Lug. bius de excommunicatione, sus-
de pœn. d. pensionem, irregularitate, voto
16. sect. 2. etiam reservato, petat ad cau-
n. 83. telam absolutionem, vel dispen-
l Sanc. 1. 4 sationem, & post eam obtentam
in Decal. comperiat vincula illa fuisse
o 44. n. 10 certa, non propterea indigeat

NOVA

nova absolutione, seu dispensatione: certè non propter aliam rationem, nisi quia absolutio fuit absolutè data sub conditione, quòd vincula illa adessent: sed jam aderant; ergo fuerunt perfectissimè dissoluta; ita in casu nostro, &c.

26 Tria hic denique adverte. Primò quando quis integrè confitetur peccatum, quod tam ipse, quàm Confessarius, vel alteruter dubitant, an sit mortale, an veniale; si post absolutionem agnoscant certò gravem attingere culpam non fore opus nova Confessione *m.* Ratio est quia ex una parte integrè apertum fuit peccatum eo modo, quo fuit commissum: & ex altera, ad valorem Sacramenti non est necesse quòd pœnitenti vel Confessario innotescat illud esse mortale, quod absolvitur.

27 Secundò idem dicendum, cum quis confitetur peccatum refer-

*m Sanc. l.
I. in Dec.
c. 10. n. 69*

reservatum sive de jure esset, sive de facto dubium. De jure esset, ut si dubitaretur an peccatum, verbi gratia, abortus, sit reservatum: de facto esset, ut cum constaret peccatum abortus esse reservatum, dubitaretur tamen an fœtus fuisset animatus, atque adeo an pœnitens abortum commisisset.

28 Dico ego si quis talia peccata dubia fatetur, obtinetque absolutionem à Confessario; approbato quidem, sed non habente potestatem ad reservata; non indigere nova Confessione, seu nova absolutione dubio perseverante. Ratio est, quia cum reservatio sit odiosa, est restringenda, nec cadit nisi in peccato certo.

29 Tertio rustici, mulierculæ, puerique, qui bona fide suas Confessiones coram Parocho, etiam indocto, grossiore modo exhibuerunt, licet peritiores, vel

*n. S. V.
casus re-
servati n.
5. Hurt ad.
d. u. dif 6
de pœnit.
Portell in
dub regul.
V. casus
reser. n. 7.*

vel grandiores effecti videant in multis se defecisse, unde & multa dubia pro certis, & contra, unumque numerum pro alio se dixisse animadvertant, non sunt cogendi, o reperere Confessiones. Ratio est, quia satis superque, saltem in confuso, Confessarius eorum peccata percepit, & directè absolvit; & ex alio capite praxis fidelium est hæc Confessiones non reperere; ad quod si fideles obligarentur, omnia scrupulis essent obnoxia.

o Fagund.
2. præc.
Eccl. 1. 3.
c. 4 n. 10.
De Lug.
de pœn. d.
16 sec. 14.
à n. 58.

§. 5.

De actibus internis interruptis.

30 **E**Xemplum. Aliquis odio habet graviter inimicum suum, mala ei gravia desiderando, vel inferre volendo, atque per aliquod tempus in his interioribus actibus versatur, nempe